

Ювілей

Щастя знайшла у праці

У кожній епохи - своя історія, свої герої і цінності. Давайте відхилимо завісу минулого і разом з ювіляркою Галиною Карпівною СИДОРЕНКО пройдемо її життєвими стежками ще до того, як почесні гості привітають її із святом.

Вони з дружиною завжди були поряд - і на роботі, і вдома. У 60-х роках минулого століття до Галини Сидоренко прийшла перша слава - вона стала кращою дояркою не лише в своєму господарстві, а й у районі. Від кожної корови своєї групи надоявала по чотири тисячі кілограмів молока і прагнула досягти 5-тисячного рубежу. Це була неймовірна важка праця - хоч ферми вже й механізували, але від

копродуктивне поголів'я. Були у Вас і прибічники, і заздрісники. Але ж самовіддано працювати нікому не заборонялося? - І знову ж таки допомагав мій чоловік. А за ті розмови ні на кого зла не маю. Я просто любила свою роботу, раділа за колгосп, за район, втомлялась, недосипала, як і всі мої подруги - по-іншому не вміли. Старались, щоб сильнішею була наша держава.

- У 70-х роках йшла мова про представлення Вас до найвищого звання - Героя Соціалістичної Праці?

- Було таке. Але потім керівництво району й області зійшлося на тому, що господарство наше не перспективне. Приїде хтось до Героя, а показати не буде чого - ні приміщень зразкових, ні оснащення новітнього. На тому все й затихло. Але я була щасливою тим, що мала високі досягнення, мене цінували, шанували не тільки в селі і в районі, а й в області, в державі.

Ми зустрічалися з Галиною Карпівною в її ювілейний день. Свята з іменинницею розділяли не лише представники управління агропромислового розвитку райдержадміністрації, райкому профспілки працівників АПР, районної ветеранської організації. Справжніми господарями і кулінарками виявилися друзі ювілярки - працівники сільської ради - Л. Л. Устич, Т. С. Головень, соціальний працівник Л.Т. Соколюк. Чи не щодня провідує Галину Карпівну сільський голова П. І. Сілецький.

- Це мої найперші помічники і в свято, і в будень, і в радості, і в біді, - каже жінка. Я недавно перенесла травму - то вони разом з племянником Володею виходили мене. І зараз підтримують, за що я їм дуже вдячна. У Галини Карпівни не було своїх дітей. Після передчасної смерті молодшої сестри Таїсії і її чоловіка вона пригорнула до себе п'ятеро їх дітей. Валентину, Володі, Сергію, Оксані і Галі допомогла стати на ноги. Скільки ж то роду тепер у жінки, вже й восьмеро онуків має. Це вони всі разом організували для тітки-матері справжнє ювілейне свято, де було багато квітів, поцілунків, побажань.

"Живіть до ста і більше літ, зігривайте нас своїм теплом, оптимізмом і добротою," - лунали здравичі на честь дорогої, рідної людини, великої трудівниці, яка вписала своєрідну сторінку в історію свого роду, села Антопіль і всієї Андрушівщини.

Лідія НАКОНЕЧНА
Знімок на пам'ять: Г. К. Сидоренко з гостями в день свого 80-річчя

Народилася вона в 1933-ому році в с. Ліщин Житомирського району, згодом родина переїхала в Антопіль. В сім'ї було шестеро дітей, змалку всі працювали. Галія з одинадцяти років пасла телята, була свинаркою, птахівницею, вчилася у заочній школі. Вона з дитинства мала світлий розум, наука давалась легко, але дівчина вирішила, що буде працювати, а не вчитися, треба допомагати матері ставити на ноги і старших, і молодших дітей, бо батько, вцілівши на фінській війні, поліг на фронті у Велику Вітчизну.

Мати поклала надію на старшого сина Юрія - як не як, а без чоловічої сили і помочі важко в сім'ї. Але доля приготувала для родини ще один важкий удар. Після війни брали молодь на відбудову народного господарства. У сільраді дописали Юрію два роки, щоб був старший, і добровільно-примусово відправили на Донбас. Там на одній із шахт він загинув...

Не висихали материні сльози - втіхою і помічницею для неї була Галіна. Вона й розповіла неньці про всі подорожі загибелі Юрія, про які вона дізналася від машиніста електровоза Валентина, який вцілів у тій аварії. Юнак був з їхнього села, після тривалого лікування хлопця повернувся в Антопіль. Згодом вони з Галиною поборалися.

Де було в селі шукати роботу, крім колгоспу, тому й став колишній шахтар фурежиром на фермі, де вже працювала дояркою Галіна. Пізніше Валентин вивчився на техніку штучного осмінення.

НЕЩОДАВНО в урочистій обстановці відзначив своє 80-річчя представник славної когорти ветеранів праці **В. Г. ГРЕБЕНЮК** (фото).

Василь Григорович заслужив глибоку шану й повагу жителів району, бо багато років працював на керівних посадах. І скрізь його згадують добрим словом - за вміння організувати людей на роботу і відпочинок, проймаються їх турботами, за високе почуття обов'язку і самовіддане служіння справі.

Привітати ювіляра прибуло багато його родичів, друзів, колег по роботі, колишніх учнів.

Грамоту обласної ради за багаторічну сумлінну працю Василю Григоровичу вручив М. А. Галич, привітальні листи від райдержадміністрації і районної ради - Горкун А. М., від районної ради ветеранів -

Заслужив людської шани

Яцюк Л. Д., від ПАТ «Червонський цукровик» - Зінчук С. О.

Глибоку вдячність за добросовісне служіння громаді висловили сільські голови з Городківки, Малих Мошківців - Кебал В. В. та Шелепа А. Л., Червоненський селищний голова Ящук Ю. В., а також голова профкому ПАТ «Червонський цукровик» Андрійчук Т. Г.

Через півстоліття пронесли любов і повагу до свого колишнього вчителя і директора Маломошківської школи В. Г. Гребенюка його учні, які приїхали на ювілей, щоб віддати йому данину шани і поваги. Це кандидат наук Н. Ю. Сіра, ведуча обласного радіо Зоя Цвєтаєва.

Щиро і зворушливо прозвучало вітан-

ня голови Маломошківської ветеранської організації Перчука З. Ф. та дитячого зразкового фольклорного ансамблю «Веретенце».

Вітань було дуже багато. Дякували батьку за любов, науку та виховання трое його синів зі своїми сім'ями, багато родичів, друзів сусідів. Кожен висловлював Василю Григоровичу вдячність за добро і щедрість душі. І я від імені колишніх колег-однопартиєв теж побажала ювіляру, щоб благословенною була його майбутня доля, щоб кожен його крок по рідній землі освічувався Добром.

Раїса КОВТУН, член президії районної ради ветеранів

Таланти Андрушівщини на «Фольк-Музик»

Цей рік став визначним у житті самодіяльних фольклорних колективів нашого району. Виступи аматорів переглянула виїзна бригада телевізійників Першого Національного каналу на чолі з ведучою програми «Фольк-Музик» Оксаною Пекун. Крайш запрошили до телецентру.

В передачі брали участь фольклорні колективи «Затишок» с. Мостове та «Співоча родина» с. Антопіль, виступи яких неодноразово транслювалися по телебаченню.

13 листопада у програмі співали учасниці народного фольклорного колективу «Молодички» районного будинку культури ось у такому складі (фото).

Запрошуємо любителів української народної пісні подивитися передачу, яка транслюватиметься **29 листопада о 21.40 год.** на Першому Національному каналі.

Валентина РОЖКО, керівник народного фольклорного ансамблю «Молодички»

20 листопада в приміщенні районної бібліотеки відбулося засідання поетичного клубу «Берізка».

Цього дня сюди прийшли ті, хто любить поезію, літературу, спілкування, щоб почути вірші про осінь і кохання, про Україну і родину.

Юні шанувальники поезії - старшокласники Андрушівської гімназії, із цікавістю слухали виступ Г. Л. Огороднікової, чий вірш не залишають нікого байдужими, бо її світла душа завжди бачить красу рідного краю, і Галіна Леонідівна випишує все це у своїй поезії:

*Тут є красива Андрушівка,
Родючі землі і ліси,
І найрідніші - Перші Брівки
У лоні вічної краси.*

Як осінні дні не схожі між собою, так і кожен майстер поетичного слова творить по-різному. У поезії О. О. Хромченка, яку він читав, вміло поєднані краса осені й високий людський почуття.

Коли слухаєш вірші І. В. Шишкової, то поринаєш в світ її поетичних образів, жіночої любові та поваги до чоловіка, людської любові до матері та рідної землі:

*Чарівниться вечір ароматом ніжним,
Пахне матиола і духмянить світ.
Мамо, ти ходила стежкою у поле,
Квіти зберігали твій тендітний слід.*

У членів клубу різні інтереси та захоплення, але об'єднує їх одне - бажання виразити себе через слово, поетичне і натхненне, яке наближає до усвідомлення життя і себе в ньому. У віршах Ю. В. Шлапака, які він читав, звучала любов до України, філософське бачення життя.

Присутні щиро дякували за прочитані вірші Г. В. Кириллюк, в яких кожна фраза звучала витончено, піднесено і велично.

Осінь буває пишною, строкатою, журливою, але завжди щедрою. Тож нехай вона буде щедрою і на нові поезії, які виходитимуть з-під пера наших земляків.

А потім всіх пригощали запашним чаєм та солодощами, говорили про поезію і її дивний, прекрасний світ.

Марія ОЛЕКСЮК
Фото автора

В осінній вечір слово засвічу...

